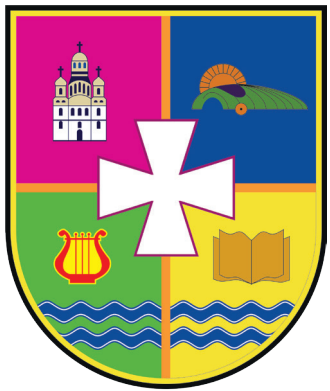

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №12(64) 17 ЛИПНЯ 2020 РОКУ

Оновлений «МІЙ МАРКЕТ» у Білоцерківці нічим не поступається магазинам європейського рівня

15 липня у Білоцерківці відбулася подія, яку, без сумніву, належним чином оцінять як жителі села, так і всієї громади. Після кількомісячної реконструкції відновив роботу оновлений магазин ПП «БІАГР».

За 10 років існування «МІЙ МАРКЕТ» здобув визнання та користується популярністю в громаді. Кожен, хто в якихось справах приїжджає в Білоцерківку, завжди старається відвідати й магазин.

Утім, тепер було б неправильно

часну адмінбудівлю ПП «БІАГР», у ній передбачили й приміщення для магазину. Планувалося, що тут усі бажаючі зможуть придбати власну продукцію підприємства: масло, сир, а також хліб, воду, печиво. Згодом до асортименту додалися цукерки, ковбаси,

Саме для зручності як жителів громади, так і працівників підприємства протягом 10 років існування магазину його асортимент постійно розширювався. При цьому площа приміщення лишалася незмінною. Зрозуміло, що брак місця відчували і

Колектив магазину "МІЙ МАРКЕТ".

Шановні працівники торгівлі!

Ось уже 15 років в Україні в останню неділю липня офіційно відзначають професійне свято тих, хто так чи інакше причетний до обігу та реалізації товарів – День працівників торгівлі.

Помилляється той, хто вважає, що торгові працівники – лише продавці, які стоять за прилавками й безпосередньо відпускають товар. Насправді це й менеджери, які вивчають попит покупців та шукають ринки збуту, й дизайнери, які роблять вироби чи їхню упаковку зручною та привабливою, й водії, які доставляють товар, і ще багато дотичних професій.

З нагоди професійного свята дозволяйте побажати вам впевненості в майбутньому, здоров'я і життєвої наснаги, благополуччя і достатку, родинного тепла, посмішок покупців, економічної стабільності та процвітання. Хай з кожним днем зміцнюється престиж обраної вами професії, хай успіх та щастя стануть вашими постійними супутниками.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БІАГР»,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БІАГР».

називати його магазином: це цілий торговий комплекс, у якому з'явилося кілька нових відділів.

Тепер тут можна купити не лише харчові продукти (як раніше), а й побутову хімію, предмети першої необхідності, скуштувати смачну піцу та різноманітну випічку, напої на розлив. Прилаштувався в торговій залі і банківський термінал.

Суттєво змінився й дизайн магазину.

Коли 2010 року було зведено су-

консерви, крупи тощо.

– Магазин створювався й функціонував задля зручності працівників та жителів Білоцерківки, керівники підприємства ніколи не ставили за мету отримати прибутку від торгівлі, – розповідає начальник відділу збуту ПП «БІАГР» Андрій Тарасу. – Ось чому магазин має назву «МІЙ МАРКЕТ». Його сміливо можна назвати соціальним магазином, адже спеціальних накруток на товар тут немає.

продавці, й покупці.

– Ми обслуговували близько 500 покупців у день, – додає керуюча магазином Валентина Костроміна-Лихобаба. – Особливо багато людей було зранку з 7.00 до 8.30, а також з 12 до 13 години (обідня перерва) тоді людей ну дууууже багато. Неабиякий наплив покупців і після 17.00 та 19.00 по закінченню роботи. У години пік у магазині було не протиснутися.

Оскільки для керівництва ПП «БІАГР» на першому місці – потреби людей, було вирішено реконструювати магазин та збільшити його площу, приєднавши вільне приміщення поряд. Це дозволило збільшити площу магазину із 43 кв. м до понад 100.

Однак перш ніж розпочинати реконструкцію, поцікавилися думкою покупців. Для цього провели анкетування в самому магазині, роздаючи анкети постійним покупцям – мешканцям громади, а також у цехах ПП «БІАГР» (бо, певно, немає жодного працівника, який би не скуповувався в магазині). Респонденти висловилися не лише про товари, бажані на полицях магазину, а й назвали конкретні торгові марки, які, на їхню думку, варто залучити. Усі ці побажання було максимально враховано.

До роботи над реконструкцією магазину запросили відому столичну фірму «BMSERVICE» (вона займається проектуванням, облаштуванням та обслуговуванням супермаркетів і ресторанів, логістичних центрів. Зокрема розробляла проекти гіпермаркетів «Ашан», «Новус», «Епіцентр», піцерії

Покупці можуть самі вибрати товар на свій смак.

Новий відділ побутової хімії вражає широким асортиментом товарів

«Домінос Піца», мережі АЗС «Лукойл»). Отож і дизайн, і виконання, а також нове обладнання білоцерківського магазину «Мій маркет» нічим не поступаються столичним ресторанам та магазинам європейського рівня.

– У нашому маркеті значно розширився асортимент, також з'явилося кілька нових відділів, – розповідає керуюча магазином. – Тепер тут можна купити речі першої необхідності (шкарпетки, колготки та інші дрібнички), побутову хімію й предмети догляду за тілом (миючі засоби, шампуні, дезодоранти тощо).

Далі на стор. 2

Термінал у магазині

Увага! Акція!!!

Протягом тижня з 17.07 по 23.07 включно купіть будь-який товар у магазині "МІЙ МАРКЕТ" на суму від 300 грн і візьміть участь у розіграші 40 подарункових наборів (на суму від 75 до 340 грн), який відбудеться 24 липня.

Для участі в акції необхідно на зворотному боці чека вказати свої прізвище, ім'я, по батькові і контактний телефон та залишити чек у продавця.

Оновлений «МІЙ МАРКЕТ» у Білоцерківці нічим не поступається магазинам європейського рівня

Закінчення. Початок на стор. 1

Тепер також можна на свій розсуд вибрати овочі та фрукти, цукерки та печиво. Все у вільному доступі, що дуже зручно. Є пакетики та одноразові рукавички. Кожен може скористатися.

З'явився і новий відділ, де продаються напої на розлив: сидр, ель, квас, пиво. Для поціновувачів смачної кави встановлено новий сучасний кавовий апарат. Такі є хіба що на автозаправках мережі «Wog»!

Окремий відділ – свіже охолоджене м'ясо (свинина, курятина). Ми знайшли місцевого виробника, який постачає якісну продукцію за низькими цінами, а сучасне холодильне обладнання дозволяє тривалий час зберігати її у свіжому вигляді.

Валентина Олександрівна із захопленням розповідає про сучасну систему вентиляції та підтримання належної температури в магазині. Для кожної групи товарів у холодильниках уста-

новлено спеціальний температурний режим, дані з датчиків виведені на монітор комп'ютера, надходять вони й на телефони керуючої магазином та начальника відділу збуту. Цю інформацію вони постійно контролюють, адже якість і дотримання вимог – для них на першому місці.

– Коли ми проводили анкетування, багато покупців поскаржилися, що в Білоцерківці та навколишніх селах немає можливості купити таку актуальну зараз піцу. Тож і це питання, задля забезпечення комфорту, вирішили реалізувати. Тепер у магазині з'явився відділ, де можна придбати не лише піцу, а й лаваш, сосиску в тісті, ватрушку, хот-дог, – продовжує екскурсію оновленим маркетом В. О. Костроміна-Лихобаба. – По суті, створено власне міні-виробництво у стінах магазину. Подивіться на це сучасне обладнання: піч для піци, овочерізьку, тістоміс, прес, гриль, слайсер, прижигувач і роликотварювач, холодильне обладнання, стерилізатор для ножів. Усе нове, виблискуює і радує око. Наша випічка свіжа –

вона надходить одразу з печі й до споживача – і неймовірно смачна.

Інгредієнти для нашої піци – це високоякісна продукція, яку закуповують виключно для приготування білоцерківської піци, а процес виготовлення відбувається з найсекретнішим інгредієнтом – з любов'ю.

Чаклюють над випічкою кулінари борошняних виробів Шипоша Наталія Олександрівна і Гриців Михайло Васильович, які нещодавно влилися в колектив «МІЙ МАРКЕТ».

Штат магазину суттєво збільшився: до досвідчених продавців Титаренко Лесі Іванівни, Дробишевої Наталі Олександрівни, Швець Валентини Геннадіївни (остання, до речі, працює з перших днів відкриття магазину) приєдналися продавці Гаркуша Євгенія Сергіївна, Лисенко Марина Володимирівна, Скорик Вікторія Григорівна, старший продавець Писаренко Анна Олександрівна.

Знайшов своє місце в оновленому магазині й IBOX. При потребі всі зможуть скористатися

банківським терміналом та оплатити комунальні послуги, погасити кредит, перерахувати коштів з картки на картку, поповнити мобільний, зробити бюджетні платежі, купити якусь річ в інтернеті й навіть «прокачати» героя та ще отримати багато різних послуг.

– Тепер у нас дві каси, – продовжує керуюча магазином. – Враховуючи попередній досвід та з метою швидшого і якіснішого обслуговування наших покупців одна буде працювати постійно, а інша підключатиметься в години пік.

Ми постійно ведемо перемовини з торговими агентами та домовляємося про найнижчі ціни, прагнемо створити комфорт у стінах закладу. Одне слово, робимо все, щоб покупцям було зручно, щоб вони задоволені ми покинули наш маркет і з радістю прийшли сюди знову.

Принагідно зазначимо, що години роботи «Мого маркету» подовжено. Тепер він працює з 7.00 до 21.00.

Зверніть увагу

Шановні мешканці громади!

У серпні у дворах, на городах, луках, узбіччях доріг тощо починає цвісти амброзія полинолиста – один із найнебезпечніших карантинних бур'янів, що завдає великої шкоди навколишньому природному середовищу та здоров'ю людей.

Перші сходи амброзії з'являються в квітні, цвіте вона аж до жовтня, плодоносить у вересні – листопаді. Пилкоквіток амброзії викликає алергічні реакції різного ступеня тяжкості: від легкої нежиті до тяжкої бронхіальної астми. Ніякі інші бур'яни й дерева не мають такого впливу на шкіру й слизові оболонки. Тому боротьба з амброзією є одним із важливих і першочергових завдань усіх мешканців нашої громади. Слід не допустити етапу появи насіння на рослинах.

Амброзія відзначається високою життєздатністю і пластичністю, а саме:

- має високу насінневу продуктивність (80-200 тис. штук з однієї рослини);
- насіння амброзії та воскової стиглості здатне дозрівати і давати повноцінні сходи;
- насіння зберігає життєздатність протягом 40 років;
- рослина має потужну кореневу систему, що проникає глиб до 4 м, тому просте ручне виривання малоефективне;
- у неї висока регенераційна здатність: після скошування амброзія здатна давати від кореневих частин нові паростки, які утворюють суцвіття.

Одним із ефективних заходів знищення амброзії на території населених пунктів є скошування рослин до початку цвітіння або виривання з корінням. Робити це слід на етапі дозрівання молодих дорослих особин. У період цвітіння виривання неефективне, тому що сприяє перенесенню пилку та насіння амброзії разом із вириваними рослинами, а також із робочим інвентарем, одягом тощо.

Також доцільно використовувати гербіциди. Але при цьому слід дотримуватися правил безпеки. Застосування гербіцидів найефективніше при обробці нових ростків амброзії висотою до 15 см.

Звертаємо увагу, що відповідно до ст. 22 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідемічного добробуту» утримувати земельні ділянки та території в належному санітарному стані зобов'язані не лише органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, але й усі громадяни.

Невжиття заходів щодо боротьби з бур'янами відповідно до ст. 52 Кодексу України про адміністративні правопорушення тягне за собою накладання штрафу.

Амброзія – дуже небезпечний карантинний бур'ян, тож досягти позитивного результату можна лише спільними зусиллями.

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради.

Із Днем працівників торгівлі!

Команда працівників комерційного відділу на вершині гори Говерла

«Усі господарські операції зводяться до трьох слів: люди, продукт, прибуток. На першому місці стоять люди».
Лі Яковка.

Можу точно сказати: я пишаюся командою! Кожен – професіонал своєї справи, надійний партнер і відповідальний працівник. І, важливо, що кожен з нас – командний гравець.

Напередодні професійного свята – Дня торгівлі – не можу не згадати наше минулорічне підкорення Говерли. Ми тоді обрали не найлегший шлях... Захоплюючий підйом тривав цілих 10 годин! Але ми не зважали на примхи погоди, бруд і втому... Це було справжнє випробування! Та опинитись на висоті з розумінням, що поряд справді надійні люди – це особливе відчуття! Я впевнений, що разом ми зможемо здійснити всі наші сміливі плани і подолати всі перешкоди, адже постійно відчуваємо підтримку не просто колег, а друзів, які завжди допоможуть влітати в життя все задумане.

О. А. Карташова.

2020 рік – складний. Але цього року ми зробили дуже важливий крок у розвитку нашого підприємства. Це відкриття Філії Білоцерківської агропромислової групи у місті Київ. Користуючись нагодою,

хотів би окремо подякувати за високу професійність керівникові з продажів Харківської філії ПП «БІАГР» Лозовому Євгенію Леонідовичу, який протягом п'яти років роботи зарекомендував себе надійним колегою та справжнім мотиваційним лідером команди. Саме йому було доручено очолити новий відділ у столиці. Географію продажів – розширено, обсяг реалізації – збільшено!

Абсолютним лідером продажу зі стабільно високими показниками по Полтавській області тримає керівник філії ПП «БІАГР» у м. Полтава Міндабаєв Дмитро Кенжебекович. У нього завжди знайдеться креативна ідея, яка доповнить сучасні методи роботи.

Йому є на кого спертися й ким гордитися серед своїх підлеглих. Зокрема, значних успіхів у роботі досяг уродженець с. Білоцерківка Бабич Владислав Сергійович.

Бабич Владислав Сергійович перевиконав план за I півріччя 2020 року на 10,7%

- із 04.06.2019 року працює на посаді мерчендайзера у відділі продажів Полтавської області.
- 02.09.2019 – переведений на посаду агента торговельного.
- За час роботи – висока динаміка приросту нових торгових точок по території.
- Стабільний показник асортиментної лінійки продукції ТМ Білоцерківське на полицях роздрібних магазинів області.
- Проявив себе сумлінним працівником, який здатен досягати висунутих цілей.
- Виконавча дисципліна – на високому рівні.

А в далекому Львові керівник відділу продажів Західного регіону Труба Олег Іванович, не дивлячись на шалену віддаленість від підприємства ПП «БІАГР», щодня на зв'язку з колегами. І як справжній львівський джентльмен додає колективі особливої атмосфери витонченості смаку та культури. І в нашому сходженні на найвищу вершину України по-особливому впевненим і надійним було саме плече Олега Івановича.

Кожен працівник – наша гордість. Але добрим словом хочу підтримати керівника Складу готової продукції Карташову Олену Анатоліївну. Вона з надзвичайною самовідданістю виконує свої обов'язки. Завдяки їй завжди вчасно відбувається один з найважливіших процесів відвантаження молочної продукції. Не дивлячись на свою тендітність, вона вправно керує переважно чоловічим колективом і при цьому заряджає оточуючих оптимізмом та позитивом.

Та повернемося до професійних досягнень. Упевнено стверджую: показники всіх філій і представництв підприємства цього року – відмінні! І знову ж такі – завдяки кожному з нашої команди. Адже наша місія незмінна: ми працюємо зі 100% віддачею, щоб якомога більше людей насолоджувалися корисними і

смачними молочними продуктами.

Ще один реалізований проект, який вдався тех завдяки командній роботі в період неочікуваної кризи – це фірмовий магазин підприємства «МІЙ МАРКЕТ». На шляху до його відкриття постійно виникали певні перешкоди, але керівник відділу збуту Тарасу Андрій Анатолійович старанно виконував усі рекомендації та особисто контролював створення магазину на кожному етапі: від будівництва до дизайну. Разом із продавцями вони часто залишалися працювати після закінчення робочого дня, щоб результат був найкращим, а жителі с. Білоцерківка та гості села були задоволені.

Але пишаючись працівниками комерційного відділу, я не менш вдячний за професійну роботу працівникам інших відділів нашого підприємства: бухгалтерії, відділу продажів, відділу маркетингу, юридичному

відділу, відділу якості, відділу закупівель, відділу експорту, транспортному відділу, працівникам виробничих цехів, технологам, інженерам, лаборантам та іншим. Кожен із вас – частина величезної справи, яку ми робимо разом. Щодня ми пліч-о-пліч створюємо якісні молочні продукти.

А без якісного продукту це була б уже зовсім інша історія. Успіх продажів Білоцерківської агропромислової групи залежить від кожного співробітника нашого підприємства.

Тож вітаю всіх колег із Днем працівників торгівлі! Ми всі – одна велика команда! Міцного вам здоров'я, нових підкорень і надійних друзів. І щодня почувайтеся на висоті!

Продовжуємо впевнено прямувати вперед, підтримувати один одного і фокусуватись не на перешкодах, а на можливостях!

P.S. Звісно, хотілося б і цього року відсвяткувати День працівників торгівлі в атмосфері нових вражень. Та, на жаль, карантинні обмеження внесли корективи в наші плани. Впевнений, що наступного року ми все надолужимо в подвійному обсязі.

Сергій ОНОКІЙ, комерційний директор ПП «БІАГР».

Курс – на 100 років!

Живе у с. Поділ шанована людина – Прокіп Іванович Лук'янець, якому 17 липня виповнюється 95 років. Попри поважний вік, ветеран міцно тримається на ногах, не захотів навіть сідати, коли ми навідалися до нього в гості: як солдат на бойовому посту, забавжав фотографуватися стоячи.

Він народився на хуторі Чугуї, був найменшим у сім'ї, де, окрім нього, росли ще двоє братів і двоє сестер. Прокопу йшов 16-й рік, коли почалася війна. Тоді в селі 16-річний хлопча вважався цілком дорослим, тож він працював їздовим на конях.

Коли оголосили мобілізацію, йому доручили везти призовників у Лубни: там знаходився призовний пункт. Телефонного зв'язку практично не було, тож відряджені навіть не підозрювали, що їдуть прямо в пастку до ворога. Німці зайшли в місто з півдня, перерізали залізничну магістраль Харків – Київ і, не зустрівши активного опору, мостом через ріку Сулу з боку с. За-сулля увірвалися в Лубни. Відряджені дивом не потрапили в руки ворога, розвернулися назад. Та поки хлопці добиралися додому, в їхніх хатах уже хазяйнували німці! Куди діватися? Так і залишився Прокіп на окупованій території, змушений був працювати на німців. Разом зі старшою сестрою та іншими односельцями юнак зводив

підірваний міст через Псел, відновлював механічний млин і електростанцію, які були збудовані у Подолі ще до війни.

За два роки окупації гітлерівці вивезли на примусові роботи до Німеччини 150 селян, зокрема й кохану дівчину Прокола – Марію. Крім того, організували в Подолі концтабір для радянських військовополонених, де одночасно перебувало близько 600 чол.

Коли німці, відступаючи, палили хати й гнали людей у рабство, Прокіп разом із однолітками переховувався в полі у копицях зібраного збіжжя. Вночі їх мало не подавили танками й не спалили живцем: німці підпалили й копи пшениці.

А після звільнення Подолу юнака одразу мобілізували в Червону армію. Після нетривалих навчань під Калугою весною 1944-го Прокіп Іванович у складі II Білоруського фронту уже гнав фашистів на захід. На все життя закарбувалися в пам'яті ветерана жакливі моменти німецького бомбардування при форсуванні радянськими підрозділами Вісли. І прізвисько російського солдата, його рятівника – Окунев. Це він наказав потоплюючому у крижаній воді Прокопу триматися за його ногу, виплив сам і врятував товариша. За участь у Вісло-Одеській наступальній операції Прокіп Лук'янець був нагороджений орденом Червоного прапора.

П. І. Лук'янець.

Перемогу наш земляк зустрів у госпіталі. А потім ще три роки продовжив служити в армії

Петро Рибальченко: «Не перестаяю вчитися терпінню, далекоглядності, виваженості»

24 липня свій піввіковий ювілей святкуватиме заступник Білоцерківського сільського голови, учасник АТО Петро Павлович Рибальченко. Напередодні ми зустрілися з ним та попросили розповісти про себе.

«Подумки звертаюся до батька»

– Для мене взірцем завжди був мій батько Павло Олександрович Рибальченко, – починає розмову Петро Павлович. – Четверть століття – з 1974 по 1999-й роки – він був головою Білоцерківської сільської ради, до неї тривалий час входили, крім Білоцерківки, с. Красногорівка й Бірки.

Я не пригадую, щоб у батька була відпустка чи вихідний, він постійно був на роботі, серед людей, жив їхніми проблемами... Я, наприклад, захоплююся рибалкою, полюванням, це дозволяє мені на певний час забути про роботу й відновити сили. А в батька й цього не було, хіба що інколи сідав пограти в шахи.

Лише одного разу в 1983 чи 1984-му році ми разом з ним їздили в Москву до його друга й пробули там тиждень. У дитинстві я двічі був на морі, але їздив туди з мамою – батько не міг полишити роботу.

Батько пішов із життя у 2003 році, коли йому був 61 рік: згорів на роботі. Зараз у складних ситуаціях я подумки звертаюся до нього й запитую сам себе, як би він учинив на моєму місці?

На щастя, моя мама, Ольга Григорівна, жива, тож я досі відчуваю себе дитиною.

І мама, й бабуса чудово співали, це їм я завдячую своїм голосом. Мама була активною учасницею художньої самодіяльності. Вона співала в хоровому колективі, обрядовому ансамблі. Завдяки мамі я з дитинства теж долучився до самодіяльності. Уперше вийшов на сцену в 5 років: мені поставили стильчик, і я співав «Солнечный круг»...

Я практично виріс у Будинку культури, моєю наставницею була чудова й напрочуд талановита людина – Марія Андріївна Легка. Коли 1991 року вона вийшла на пенсію, я прийшов на її місце й став працювати директором Будинку культури.

– **На той час Красногорівський будинок культури був новим і вважався найсучаснішим у районі. Чи була у Вас відповідна освіта?**

– Я закінчив Кременчуцьке педучилище, відслужив у армії... Й одразу ж вступив заочно в Харківський університет культури, який 1996 року закінчив із відзнакою.

Навчаючись в училищі, я познайомився зі своєю майбутньою дружиною Ольгою Володимирівною. Нам тоді було по 15 років, ми п'ять років випробовували свої почуття, після чого побралися. Коли я пішов в армію, наречена попросила направити її на роботу у Великобагачанський район. Два роки працювала в Гоголівській школі й чекала мене з армії. Я щасливий від того, що поєднав з нею свою долю, і завжди кажу: вона така єдина на білому світі, ї мені дісталася!

Ольга Володимирівна – чудова дружина й прекрасна мати, ми виростили двох дітей, вони вже дорослі, живуть окремо: син у Полтаві, дочка в Одесі...

– **У Вас і мама Ольга, й дружина...**
– Так, ім'я Ольга – особливе для мене.
– **Чому звільнилися з Будинку культури?**
– У 1998 році ми з дружиною вирішили спробувати себе в бізнесі. Створили приватне підприємство, яке займалося роздрібною торгівлею й наданням послуг. У нас було кілька магазинів, працювало близько 20 чоловік, та коли 2014 року мене демобілізували в армію, податківці безпідставно виписали два серйозні штра-

П. П. Рибальченко в рочому кабінеті.

фи. Згодом я через суд скасував їх, але боротися з податківцями, відстоювати справедливість – справа непроста. Дружина не захотіла більше займатися бізнесом та наполягла, щоб ми закрили підприємство.

«На початку війни було найбільше втрат»

– **У Вас був досвід строкової служби?**

– Так, після училища мене забрали в армію. Перші пів року служби в мене склалися напрочуд чудово: оскільки я володів багатьма музичними інструментами, мене зарахували до військового оркестру. Це дозволило постійно займатися спортом. Я був справжній «качок». Коли у 1990 році створили роту протидиверсійної боротьби, мене (у званні ефрейтора) призначили її старшиною. Тоді повсюди в СРСР – у Вірменії, Азербайджані, згодом Грузії, Прибалтиці тощо – виникали протести. От ми ті протести й придушували.

– **І Вам доводилося застосовувати силу до мирних протестувальників?**

– Так! А куди було діватися? Хоча частіше не ми їх лупцювали, а вони нас, адже натовп – то страшна й некерована сила...

– **Розкажіть будь ласка, як потрапили в зону АТО.**

– Це було влітку 2014 року: отримав повістку від Решетилівського РВК (Великобагачанського тоді це не було), не роздумував ні секунди й пішов захищати Україну.

Це була друга хвиля мобілізації. Нас одразу ж направили на навчання в 92-гу бригаду, розташовану в с. Клугино-Башкирівка неподалік м. Чугуєва Харківської обл. Навчання було недовгим: мене призначили командиром БТР (хоча раніше я його і в очі не бачив). За 3 дні я його освоїв, а вже на 8-й день ми своїм ходом рушили на Луганськ.

Наша частина дислокувалася поблизу м. Щастя й утримувала Луганську ТЕЦ, яка постачає електроенергію на більшу частину Луганської області. А бойовики весь час намагалися захопити цей стратегічний об'єкт. Було це ще до Мінських домовленостей, тож бойові дії велися

інтенсивно й не припинялися ні на мить. Наші позиції розділяв міст через ріку Сіверський Донець: з одного боку мосту розташовувався наш блокпост, а по той бік – уже непідконтрольна територія.

Жили ми в землянці, яку викопали власноруч, бо сховатися від постійних обстрілів можна було лише під землею. Той, хто воював на початку війни, розуміє, яку колосальну роль у забезпеченні армії в той час відігравали волонтери. Бо держава забезпечувала нас хіба що зброєю в необмеженій кількості. І все! Практично більше нічого в частини не доставляли, почасти тому, що частини були відрізаними. А волонтери все одно приїжджали на передову й ввозили їжу, предмети гігієни, одяг, усе необхідне... Нічого ж цього в нас не було! Якби не волонтери, ми б і не вижили.

Перші місяці в бліндажі ми спали на ящиках від снарядів і вкривалися плащ-палатками. Мої рідні передали ще в Чугуїв казанок, із яким я ходив на рибалку, й близько 30 кг консервів. Це врятувало все наше відділення в перший місяць боїв. А потім волонтери нас постійно підтримували.

– **Що найважче на війні?**

– Я з юності займався спортом, тому в свої 44 роки був у прекрасній формі й абсолютно не відчував якихось фізичних труднощів поряд із молодими бійцями. А щоб не з'їхали з глузду на передовій, командування через кожні 45 днів надавало нам 5 днів відпустки.

Пригадую, як я приїхав у свою першу відпустку. Добрався під обстрілами, потім їхав із пересадками до Полтави... Рідним нічого не казав, лише синові. Він зустрічав мене вночі на автовокзалі й не впізнав: я був із бородюю та ще й схуднув на 28 кг. Не через недоїдання, а від постійного стресу.

Через кілька місяців на фронті я втратив здатність спати. Десь півтора місяці не спав жодної хвилини. Уявляєте, в якому напруженні була нервова система? А ще в мене сильно погіршився зір, адже восени та взимку, коли дні короткі, ми тривалий час перебували в темряві, хіба що підсвічували ліхтариком на руці. Та найбільшою зарубою в душі стали втрати бойових товаришів. Тоді, на початку війни, було найбільше втрат, багато хлопців не повернулися додому...

«За всі мої помилки відповідає сільський голова»

– Для мене особисто війна скінчилася 21 грудня 2014 року, – продовжує П. П. Рибальченко. – Того дня ворог накрив наш БТР залповим вогнем, я та водій Коля Баланович із Диканьки отримали множинні осколкові поранення. На щастя, обидва лишилися живі, але після пів року госпіталів і його, й мене комісували.

У мене й досі лишився осколок у голові: лікарі не давали гарантії, що не осліпну після операції. Кілька разів на рік гематома в голові запалюється, й мені потрібен хоча би тиждень, щоб проколоти курс ліків. Після цього десь пів року почувуюся нормально...

Війна міняє людей не лише ззовні, а й зсередини. Ті, хто пройшов через горнило АТО чи ООС, нерідко відчують психологічні труднощі, довго не можуть адаптуватися в мирне життя. Мені ж допомогла робота.

У листопаді 2015 року сесія Білоцерківської сільської ради затвердила мене заступником сільського голови. Я з ентузіазмом кинувся в роботу. Тоді мені здавалося, що я все знаю і все

вже як призовник: фронтову службу до армійського стажу йому не зарахували...

Доля зглянулася над ним: йому пощастило вийти з тієї страшної війни хоч і пораним, але живим. Згодом відбудовувати знищене війною народне господарство. Працював у колгоспі трактористом, пас телят. У 1950 році одружився з коханою дівчиною Марією Никандрівною, яка повернулася з Німеччини. 1951 року в подружжя народився син Іван.

– Удвох з матір'ю вони заробляли в колгоспі близько 500 трудоднів на рік, – розповідає син ветерана Іван Прокопович. – А на 1 трудодень давали по 200 грамів хліба – як у блокадному Ленінграді! Тоді навіть пісню так склали:

«Трудодень, трудовдень, трудодиниця, батько ходить без штанів, мати — без спідниці»...

З 1966 року жити стало краще: трудодні ліквідували, й зарплату почали виплачувати грошима...

Сумлінно працював Прокіп Іванович у колгоспі аж до самої пенсії. А потім Григорій Тихонович, головний пасічник, взяв його до себе на пасіку помічником. Незабаром вони й породичалися: їхні онуки одружилися. Нині ветеран має двох онучок і двох правнуків.

Прощаючись із ветераном, Надія Іванівна Доброскок зичить йому здоров'я і дає настанову: «Двигаємось до 100 років, Прокопе Івановичу!» Приднуємось й ми до цих побажань.

Сергій МИКОЛЕНКО.

можу, адже за плечами в мене – 18 років керівництва приватним підприємством. Насправді ж робота в органах влади зовсім інша. Передусім це робота в команді, й мої особисті помилки чи прорахунки нерідко шкодили всій команді. Дуже важко було усвідомити, що за всі мої рішення й помилки відповідає сільський голова. Я людина гаряча, запальна, іноді навіть нестримна. Отож не перестаяю вчитися в Івана Васильовича Лещенка, інших моїх колег (усі вони – професіонали) терпінню, далекоглядності, виваженості. Іван Васильович у будь якій ситуації поводить стримано, виважено й толерантно.

Найчастіше люди скаржаться на сусідів

– **Що у Вашій роботі найважче?**

– Певно, розбиратися зі скаргами. Я завжди вважав, що легко схожусь із людьми, тим більше, що за фахом я соціальний педагог-психолог. Та не дарма ж кажуть: скільки людей – стільки й характерів. Є люди, які залюбки пишуть скарги, не втомлюючись телефонувати на урядову гарячу лінію... Усі ці «сигнали» потім усе одно приходять до нас у виконком, і ми мусимо їх перевіряти й давати відповіді.

Наприклад, одна жителя громади, яка зловживає спиртним, поскаржилася на гарячу лінію, що в районі мосту через річку Псел демонтували східці, які вели до джерела. Я потім з нею зустрічався, вона каже: «Мені те джерело й ті східці «до одного места», просто я цією дорогою ходжу в сусіднє село». Удруге вона поскаржилася, що не може знайти могилки своїх рідних. Ну то розпитай старожилів, де вони поховані! Навіщо ж телефонувати у Київ?

А ще я страшенно не люблю канцелярської роботи, хоча розумію: від неї нікуди не дінешся. Простий приклад: голова ОДА ухвалює якийсь рішення, його відлунням дублюють усі підрозділи – кожен на свій лад – і просять чи вимагають від нас звіти, плани, заходи...

– **На що найчастіше скаржаться люди?**

– На сусідів! Найбільше скарг – про порушення земельних меж.

Ми зараз проводимо інвентаризацію землі. Не зробили цього раніше, бо лише торік отримали землі за межами населених пунктів. Та й для інвентаризації потрібні чималі гроші. Генплан одного населеного пункту коштує близько півмільйона гривень, а в нас 18 сіл!

– **Дякую за розмову й бажаю здоров'я та успіхів!**

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Красногорівка,
дитини війни, ветерана праці
СНАГОВСЬКОГО
Анатолія Макаровича;

жителя с. Бірки, ветерана праці
ОЛЕФІР
Тетяни Степанівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Поповнення в нашій громаді

Вітаємо жительку с. Балаклія
Федорович Ірину Анатоліївну
із народженням донечки **Федорович**
Домініки Дмитрівни.
Хай Ваша маленька Принцеса росте
здоровою, розумною, успішною і щасли-
вою, хай завжди радує оточуючих!
Жителі громади.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

14 липня

СРІБНА НАТАЛІЯ ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Бірки) – 60 років;

17 липня

ЛУК'ЯНЕЦЬ ПРОКОФІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 95 років;

18 липня

КАЧАНОВА ЛІДІЯ СТЕФАНІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років;
ШЕПЕЛЬ ВОЛОДИМИР МАКСИМОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років.

23 липня

КАЛЕНІЧЕНКО ЛІДІЯ ЄВДОКИМІВНА
(с. Поділ) – 75 років;

24 липня

РИБАЛЬЧЕНКО ПЕТРО ПАВЛОВИЧ,
учасник АТО (с. Красногорівка) –
50 років;

25 липня

КРАХМІЛЕНЦЬ ВОЛОДИМИР
МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

28 липня

МИХАЙЛИК АНАТОЛІЙ ЛУКИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;
СКРИПАЛЬ КАТЕРИНА ФЕДОСІВНА
(с. Лугове) – 65 років;

30 липня

ІВАЩЕНКО ЛЮБОВ ІВАНІВНА
(с. Герусівка) – 70 років;
ТРЕТЯК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської
ради, рада ветеранів та члени
громади щиро вітають усіх іменинників
і бажають їм міцного здоров'я, вели-
кого людського щастя, незгасаючого
оптимізму, кохання та поваги, гарного
настрою та всього найкращого.

Нехай цвітуть під небом синьооким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта!

Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.

Хай постійний успіх, радість і достаток
Сипляться до вас,
немов вишневий цвіт,
Хай життєвий досвід творить
з буднів свята,
А Господь дарує довгих-довгих літ!

«Ім'я твоє невідоме, подвиг твій безсмертний»...

Історія нашого краю не лише цікава й захоплююча, подекуди вона трагічна й велична водночас. Та найдраматичніші, мабуть, у ній події Другої світової війни, відлуння яких час від часу чути й понині.

На могилі
невідомого
солдата
встановили
тимчасовий
дерев'яний
хрест.

Наприкінці травня представники ветеранської організації громади, козаки Красногорівської сотні Українського козацтва та окремі жителі села Красногорівка попрощалися з невідомим солдатом минулої війни, останки якого перепоховали на Красногорівському сільському кладовищі. Подію планували приурочити до 9 Травня, та на заваді стали карантинні обмеження.

– Усе почалося з того, що місцевий житель В. В. Трускало в грудні 2019 року натрапив на невідому до цього часу могилку. На хресті був напис: «Невідомий солдат. 30.07.2017.», – розповідає вчитель Красногорівської школи, краєзнавець і козак Володимир Пилипович Бірук. – Цим зацікавилися козаки нашої Красногорівської козацької сотні Українського козацтва. Створили ініціативну групу, до якої увійшли: курінний отаман Великобагачанського куреня Українського козацтва Р. І. Рожко (на жаль, відійшов у вічність), В. В. Верещака, А. Л. Михайлик та я. Розпочалися пошуки, в результаті яких було встановлено, що останки бійця знайшов полтавець Віталій Мотузка, який має у Красногорівці родичів. Він цікавиться історією, археологією, старовинними речами, тож його хобі – пошук коштовностей та історичних реліквій. Три роки тому, обстежуючи металощукачем ділянку місцевості, що на схилі гори неподалік Псла, він випадково виявив страшну знахідку.

– Ішов глибокий сизнал з приладу, – згадає Віталій, – який засвідчував: під землею є чорний метал з домішками кольорового. Копаю на штик, на два – і нарешті десь сантиметрів 70 завглибшки лопата торкається якогось круглого предмету. Почав огрібати руками, виявилось – каска, а під нею череп – прямо на мене дивиться... Він лежав у неприродній позі, на грудях. Очевидно, впад, скопився лівою рукою за серце, а права рука ліктем стирчала вгору. Мабуть, там окоп був, тож боєць уперся в землю, повернув голову й дивився на Псел...

Його розповідь доповнює голова ветеранської організації Ольга Авксентіївна

Це фото В. Мотузка зробив
три роки тому одразу
після того, як розкопав
страшну знахідку.

Кононенко:

– У районі мосту через річку Псел у вересні 1941 року йшли жорстокі бої: німці стрімко наступали, і міст був стратегічним об'єктом, яким треба було оволодіти, щоб забезпечити переправу на лівий берег річки. Наші війська мужньо стримували натиск ворога, але сили були нерівні. В результаті міст був підірваний, і наші підрозділи разом із великою кількістю техніки опинилися в пастці, відрізаними від переправи. Далеко не всім удалося врятуватися, багато тоді загинуло наших воїнів...

Справді, весь схил гори з боку Красногорівки понад Пселом був устелений тілами вбитих солдат. Там уся земля полита людською кров'ю. В 1957 році під горою та в навколишніх селах були зібрані останки 52-х воїнів і перепоховані в братській могилі біля шляху Київ-Харків. За підтвердженнями архівними матеріалами у цій

братській могилі поховані солдати 3-ї, 142-ї танкової дивізії, 3-ї й 6-ї кавалерійської і 97-ї стрілецької дивізії Південно-західного фронту.

Про те, що знайдений боєць – офіцер-кавалерист, підтверджує й знахідка Віталія. Він розповідає:

– Окрім каски, я знайшов неподалік і одну шпору. А ще в лівій кишені у нього було 8 патронів, поруч – пістолет ТТ. Це самозарядний пістолет ТТ, який тоді був особистою зброєю лише в офіцерів для ведення бою на дистанціях до п'ятдесяти метрів. Значить, знайдений боєць був офіцером. Тоді, в 1941 році, офіцерів було небагато, можна було б і прізвище його встановити. Я кілька разів потім туди приходив, перебирав руками кожну грудку землі, думав знайти капсулу із даними про бійця, але не знайшов...

Чоловік власноруч змайстрував труну та поховав останки там, де знайшов. Тепер же невідомого солдата перепоховали із належними почесностями на центральному цвинтарі села Красногорівка.

– Ми поставили поки що дерев'яний хрест, – розповідає В. П. Бірук. – Замовили виготовлення таблички з написом, а потім на могилі встановимо камінь. Можна було б і мармурову плиту виготовити, але дорого. На камені зробимо напис: «Тут похований невідомий солдат, який захищав наше село в роки війни».

Вшанувати пам'ять невідомого захисника нашої Вітчизни зібралось понад два десятки жителів Красногорівки.

– Минають роки, – сказала, виступаю-

чи на мітингу, голова ветеранської організації О. А. Кононенко, – все далі відходять від нас грізні події Великої Вітчизняної війни, уже й назву тієї війни змінили. Та наш народ свято береже пам'ять про тих, хто не шкодував свого життя, визволяючи рідну землю від фашистських загарбників.

Вона нагадала присутнім про ті часи, які пережили наші прадіди в роки війни, а наприкінці із неприхованим болем в душі додала:

– Я не можу зрозуміти, чому за три роки з моменту знайдення цього солдатики ми так і не змогли пройти всі круги бюрократичного пекала, щоб перепоховати останки до його 52-х побратимів – у братську могилу?.. Вибач нас, невідомий солдате. Світла тобі пам'яті!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Учасники траурного
мітингу біля нового
місця спочинку
невідомого солдата.